

Ročník XIV.

Dvadsaťaôsma nedeľa v Cezročnom období– (A) 12.októbra 2014

týždeň 42.

Lubomír Stanček

Čo ak budem chcieť a nebudem môcť?

(Mt 22,1-14)

Drahí bratia a sestry! Každý z vás istotne pozná ten príjemný pocit, keď vám príde pozvánka na svadbu. A poznáte ten maličký lístoček, vložený do svadobného oznámenia, na ktorom je zlatými písmenami napísané: „Zároveň Vás pozývame k svadobnému stolu.“ Odmietli ste dakedy takéto pozvanie?

V dnešnom evanjeliu môžeme počuť pozvanie nebeského Otca na svadobnú hostinu jeho Syna, ktorého poslal na zem, aby pripravil hostinu vlastného tela a aby na ňu pozval tých, ktorí mu uverili.

A tí, ktorí uverili v Krista, sú pozvaní na túto svadobnú hostinu. Boh pozýva a človek má možnosť odpovedať na Božie pozvanie. Boh nepredvoláva, ani neľahá, ale len pozýva. A tam, kde je pozvanie, je vždy ponechaná aj sloboda. Sloboda rozhodnutia sa, či pozvanie prijmem, alebo neprijmem. Nie je to pozvanie človeka, ale pozvanie Boha. Ak Boh pozýva, hodnota pozvanie rastie do nekonečna. Ja, človek, som poctený Božím pozvaním. Je to veľká pocta, keď ma Boh pozval na hostinu, kde ma chce nasýtiť a obdať vlastným Synom. V podobenstve, ktoré Ježiš rozpráva, hovorí, že pozvaní odmietli prísť, pretože mali „výsostnejšie“ záujmy než tie, ktoré im predkladal hostiteľ. Jeden sa šiel venovať svojmu poľu, ďalší obchodu. A tretia skupina sa predstavuje veľmi agresívne, lebo nielenže neprijíma pozvanie, ale aj k tým, ktorí im ho tlmočia, sa stavia nepriateľsky. „Načo nám to tento hovorí?“

Bratia a sestry! Myslím si, že z tohto podobenstva veľmi jasne zaznieva pozvanie na Eucharistiu, na svätú omšu. Pozvanie na slávenie hostiny Božieho Syna. A poznáme aj odpoveď tých, ktorí sú pozvaní. Pozvaní sú všetci kresťania, ale nie všetci kresťania pozvanie prijímajú. Je dosť tých, ktorí odpovedajú podobne ako v podobenstve: „Mám svoje pole, o to sa musím starať. Aj v nedeľu.“ „Mám svoj obchod, o ktorý sa aj v nedeľu musím starať.“ „Mám svoje iné záujmy.“ „Ešte mám veľa žehlenia, veľa varenia, o to všetko sa musím starať predsa aj v nedeľu.“ „Mám veľa práce, preto nemôžem ísť.“ Bratia a sestry! Ten, kto pozýva, je Boh, nie človek. Ten, kto pozýva je Boh, nie kňaz; kňaz je len tlmočníkom Božieho hlasu. Ten, kto pozýva, je Boh, nie tvoj otec, tvoja matka, syn či dcéra, stary alebo starká či tvoj známy, ale Boh. A ak

odpovedám áno alebo nie, treba si uvedomiť, že odpoveď dávam Bohu. Buď ho odmietnem, alebo ho prijmem. Ďalšia skupina sú ľudia, ktorí sa oborili na tých, čo im odovzdali pozvanie, lebo takto chceli utíšiť hlas svojho svedomia. Aj s tým sa možno stretnúť v argumentáciách ľudí v úvodzovkách „veriacich“, keď ich niekto pozve na hostinu Božieho tela. Tie argumenty, ktorými chcú obhájiť seba, sú vyjadrené útočným tónom. „Načo tam pôjdem, však tí, čo sú tam, sú horší odo mňa. Mám sa vari medzi nich zaraďovať? Tam, kde je protiútok, tam je len snaha zakryť vlastný hriech a biedu, vlastnú neochotu. Koľkokrát nedokážem prijať Krista, ale nie preto, že by som to nedokázal, ale preto, že nemám záujem prijať ho. Keď mi známy pošle pozvánku, tak tam idem, zháňam dar. Vezmem si aj dovolenku, len aby som nezmeškal. No keď ma Boh pozýva na hostinu svojho tela, ktorý nielenže dáva po smrti Božie kráľovstvo, ale môže dať Božie kráľovstvo už tu na zemi, tak nemám záujem.

V obci Varín pri Žiline je starý a schátraný kaštieľ, ktorý patrilo grófskemu rodu Pongráčovcov. A v jednom panelákovom byte tam žije aj jedna veľmi stará pani, obkolesená nádherným nábytkom a veľmi cennými obrazmi – pani Pongráčová. Keď rozprávala o tom, ako jej rod pomáhal cirkvi vo Varíne, ako boli mecenášmi kostola, rozprávala aj o dobe, keď s pár kusmi nábytku a s niekoľkými obrazmi musela jej rodina opustiť ten veľký kaštieľ a odísť do malého bytu. Ostala bývať tam, ale musela byť svedkom toho, ako postupom času upadá a chátra celý kaštieľ. Keď prišla nedeľa, ľudia vždy hovorili: „Nech bola doba prenasledovania akákoľvek ťažká, každú nedeľu zastavilo auto pred panelákom a každú nedeľu išla na hostinu Božieho slova do kostola. Uvedomila si, čo pre ňu znamená eucharistická hostina, na ktorú ju pozýval Boh. Čo si však najväčšmi vážil človek, ktorý o nej rozprával, bola skutočnosť, že táto stará pani, ktorá ledva sama prešla pár krokov, napriek všetkému do kostola išla.

Aká škoda! Koľkí pozvaní by mohli prísť po vlastných nohách a bez problémov, a neprídu! A keď by chceli ísť, už nemôžu. Amen.

*Ó vráť sa, Hospodine zástupov,
z neba sa ohliadni
a navštív túto révu!
Štep, zasadený Tvojou pravicom,
Syn Tebou vychovaný.
Ohňom ju spálili a oráňali,
pohroz im, Bože,
daj, nech zahynú!
Chráň Tvoja ruka ľud
pravice Tvojej,
chráň syna, ktorého si vychoval!
Budeme s Tebou,
života nám dopraj,
a Tvoje meno chváliť budeme.
Obnov nás, Hospodine zástupov,
a vyjasni svoj obličaj,
aby sme spasenia došli.*

*Veselo spievajte Pánovi,
našej sile!
Na Jákovohu Boha
hlasno volajte!
Dajte sa do spevu
a rozozvučte bubon,
citaru s harfou,
plnú zvukov krásnych!
Zatrúbte na rohu
za splnu mesačného,
v deň našej slávnosti,
keď luna vrcholí!
Lebo je v Izraeli
taký zvyk a zákon,
daný Bohom Jákovým.
Na pamiatku
to Jozefovi prikázal,
keď tiahol proti zemi egyptskej.
Počujem reč,
ktorú som nepoznal:
Ja som mu vyňal plece
spod bremena
a jeho ruky koša zbavil som.
Volal si v trápení,
vytrhol som ťa,
zo skryše hromu
som ti odpovedal,
pri vodách sváru ťa skúšal.*

Tretia kniha žalmov. „Prebásnil Milán Rúfus“

O sviatočnom odevu

„Pán kaplán, vy ste strašný,“ pohoršujú sa na mne miništranti. Aby ste správne pochopili, zvyčajne som celkom prívetivý človek. Znakom mojej príležitostnej „strašnosti“ býva nasrdený pohľad a stiahnuté obočie. Ten výraz chlapci dobre poznajú. Tvárim sa tak, keď vojdem v nedeľu do sakristie a zbadám, že prišli v otrhaných rifliach a teniskách. „To sa nosí, to je pohodlné, všetci to majú,“ sypú dôvody a smejú sa mojej grimase. „Nemáte na gate?!“ vrčím a chlapci krúčia hlavami, že doma ich majú. „V skrini je nohaviciam najlepšie, však?“ repcem a oni sa chichocú na uhundranom kaplánovi. „Pre pokoj svätý“ sľubujú polepšenie. Raz či dva razy to splnia, po čase je však zase všetko po starom.

Nechcem sa vyhovárať, ale za ten svoj pohľad vlastne nemôžem. Zdedil som ho. Keď sme sa chystávali do kostola, otec už zvyčajne sedel pri dverách a čakal. Ak som prišiel v rifliach alebo v tričku, len zdvihol oči a ja som musel urobiť čelom vzad. O diskusiu som sa ani nepokúšal: rovno som sa šiel prezliecť. Pár ráz som ušiel skôr, aby som sa otcovi vyhol. Návrat domov však nestál za to. Dnes, pokiaľ nejde o výnimočný prípad, na nedeľnú svätú omšu bez „sviatočného“ oblečenia nejdem – a nielen preto, že som kňaz. Zmienku o odevu nachádzame aj v evanjeliu. Človeka, ktorý prišiel na hostinu bez sviatočného rúcha, vyhodili von, lebo nemal úctu k hosťiteľovi.

Samozrejme, prvoradá zmysel evanjeliového podobenstva je duchovný. Bohu oddané srdce a život v posväcujúcej milosti – to má byť naše sviatočné rúcho. Na druhej strane, čo máme vnútri, mohlo by sa prejaviť aj navonok. Svätá omša si zaslúži isté vyznačenie aj prostredníctvom odevu. A to isté by mohlo platiť pri ostatných sviatostiach. Trochu mi je smutno, keď vidím rodičov priniesť dieťa na krst v plážových kraťasoch a maskáčovom tričku. Krst je raz za život.

Mojich miništrantov, ktorí z nohavíc a topánok každú chvíľu vyrastú, ešte chápem. Nie všetky rodiny si môžu dovoliť kupovať deťom stále nové, elegantné veci. Čo však dospeli, ktorí do práce či do divadla chodia v obleku a šatách, ale do chrámu prídu v šľapkách, akoby práve vstali od televízora? Určite by som nechcel, milí veriaci, aby toto moje zamyslenie viedlo niekoho k tomu, že sa v nedeľu bude obzerať po chráme a potom kritizovať ostatných za to, čo majú na sebe. Treba sa tešiť z každého, kto príde do kostola, a nesmieme ohovárať ľudí za to, ako sú oblečení. To nech nám ani nenapadne. Skôr by som chcel, aby sa každý z nás, sám za seba, zamyslel nad tým, ktoré príležitosti vo svojom živote pokladá za výnimočné, hodné „sviatočného“ oblečenia.

Martin Kramara

Misijná nedeľa: Budúca nedeľa 19. októbra je misijnou nedeľou. V ten deň celá Cirkev v modlitbách prosí za misie a podporuje ich.

Na budúcu nedeľu bude zbierka na misie.

Kňazská rekolekcia: V pondelok 13. októbra o 9:00 hod. v Slovenskom Grobe bude sv. omša za účasti kňazov dekanátu Pezinok. V pondelok v našej farnosti nebudeme sláviť sv. omšu.

Udržať sa pri moci

Velkňazi a farizeji zvolali veľradu a hovorili: „Čo robiť? Tento človek robí mnohé znamenia. Ak ho necháme tak, uveria v neho všetci, prídu Rimania a zničia nám i toto miesto i národ“ (Jn 11, 47-48).

Odrazu im nejde o princíp, ale o moc. Doterajšia oficiálna verzia mala slúžiť len na obalamutenie ľudí:

„Uzdravuje v sobotu, prehlasuje sa za syna Božieho!“ Veľrada - za zavretými dverami - konečne povedala pravdu: „Ak sa ho nezbavíme, prideme o svoju moc!“ Doteraz sa medzi sebou každú chvíľu o niečo hádali, teraz ich hrozba straty moci zjednotila. Pripomína mi to našu politickú scénu. Stále rovnaký scenár...

Pane,

túžba po moci je veľké pokušenie nielen pre politikov, ale pre každého človeka. Despotickým vládcom sa môže stať aj inak vzorný otec rodiny, schopný šéf v práci, ktokoľvek z nás. Proti pokušeniu moci nemá nikto vrodenú imunitu, ale ty si nám dal presný návod, ako sa dopracovať k imunite získanej. Vyžaduje si to každodennú poctivú prácu na sebe. Prosím, daj nám na to dosť sily, statočnosti, pokory a trpezlivosti.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 28. týždni cezročného obdobia - (A)

13.X. pondelok

18:00 *nebuďe*

14.X. utorok

18:00 *Za + Františka a Annu Kovačovičových*

15.X. streda

18:00 *na úmysel*

16.X. štvrtok

18:00 *Za + Jána Stojkoviča a rodičov Stojkovičových a Kolárových*

17.X. piatok

18:00 *Za + Jozefa a Helenu Bednáríkových a syna Celestína*

18.X. sobota

08:00 *na úmysel*

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

19.X. 29. nedeľa v cezročnom období

08:00 *Za + Augustína a Sidóniu Peškových, synov a dcéry*
Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Macáková E., Blahová M.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

13.X. pondelok	Sv. Koloman, Sv. Eduard, kráľ, mučeník
14.X. utorok	Sv. Kalixt I., pápež a mučeník
15.X. streda	Sv. Terézia od Ježiša, panňa a učiteľka Cirkvi
16.X. štvrtok	Sv. Hedviga, reholníčka
17.X. piatok	Sv. Ignác Antiochijský, biskup a mučeník
18.X. sobota	Sv. Lukáš, evanjelista - sviatok

Ako sa usmiať na rodičov?

Mám obrovské problémy s tým, aby som sa usmial na rodičov, prejavil im dobrotu a láskavosť. Som chladný. Modlím sa za nich aj za seba, aby som prekonal tento stav, nič sa však nemení...

Netreba sa priveľmi obviňovať kvôli „emocionálnej neschopnosti“ nadviazať hlbšie puto s rodičmi. Tento problém je dôsledkom celého nášho života. Ak si rodičia nevytvorili k dieťaťu silné citové puto v období jeho detstva a dospievania, často bude chýbať aj v jeho dospelom živote. Chladné, necitlivé a ľahostajné správanie rodičov vzbudzuje ten istý postoj u dieťaťa. Emocionálnosť dieťaťa je najčastejšie odrazom emocionálnosti rodičov. Prejavuje sa nielen v období detstva, ale aj v neskoršom živote.

Je dobre, keď sa dospievajúce alebo dospelé dieťa vedome snaží svojim rodičom vyjsť v ústrety napriek tomu, že reagujú citovým chladom. K spontánnej láskavosti a žičlivosti sa však nemôžeme ani nasilu nútiť, ani sa jej rýchlo naučiť. Vytvára sa postupne, tak ako sa nám darí prekračovať a prekonávať vnútorné predsudky, zaujatosť, nevraživosť, antipatiu, zármutoč. Ak dlhší čas vo vzťahu s rodičmi pretrvával chlad a ľahostajnosť, budovanie citového putá bude vyžadovať veľkú trpezlivosť a potrvá dlho.

V tejto situácii, okrem pocitu viny voči rodičom, často - niekde na dne srdca - driemu aj city ľútosti, rozhorčenia, antipatie a hnevu. Pociť viny im nedovoľuje zviditeľniť sa navonok. Chorý pociť viny spolu s pocitom povinnosti nám káže usilovať sa, aby „všetko bolo v poriadku“, tak voči nám samým, ako aj voči rodičom.

Zdravé svedomie nám však umožňuje správne zhodnotiť rozsah našej zodpovednosti za vzniknutú situáciu. Nebývame emocionálne chladní len preto, že vedome a úmyselne sme sa rozhodli byť takí. Naša emocionálnosť býva chladná, pretože sme nezakúsili v živote dost' tepla, láskavosti, pocitu bezpečia. Ak sme neboli dostatočne milovaní, nevieme ani my sami milovať mimovoľne a spontánne.

Hoci naša chladná emocionálnosť nie je spôsobená našou vinou, predsa sme za ňu zodpovední. Je našou úlohou. Emocionálny chlad môže byť uzdravený. Človek sa môže emocionálne „prebudit“ alebo „zohriať“.

Priznať sa k svojmu emocionálnemu chladu je obyčajne veľmi ťažké, priam bolestné. Spontánne sa totiž rodia otázky: Prečo som taký? Kto ma takto zranil? Vznikajú pocity krivdy a ľútosti. Ich odhalenie v našom vnútri je prvým dôležitým krokom k vnútornému uzdraveniu.

Keď nás začne premáhať ľútosť a rozhorčenie voči rodičom, musíme sa v prvom rade snažiť dobre ich pochopiť. Často totiž neprejavujú voči svojim deťom citové teplo, pretože ho v minulosti sami nedostali. Sú neraz tak isto bezradní a emocionálne zranení ako ich dospelé deti. Je to nejaká spoločná ľudská bieda: rodičov aj detí. Keď deti začínajú uvažovať týmto spôsobom, city ľútosti a hnevu sa menia na skúsenosť milosrdenstva a porozumenia. Z porozumenia sa zase rodí súcit, láskavosť a teplo.

„Modlím sa za nich aj za seba, aby som prekonal tento stav, nič sa však nemení...“ To nie je pravda. Keď sa v problémovej situácii modlíme za seba aj za druhých, vždy sa niečo mení, hoci my sami to hneď nevidíme. Treba brať do úvahy nielen našu reakciu či citový vzťah, ale najhlbší postoj duše a srdca. Už samotné priznanie si, že som voči rodičom chladný, a túžba nadviazať s nimi srdečnejšie puto je veľmi dôležitým ovocím modlitby. Netreba sa nechať oklamať svojimi negatívnymi pocitmi. Modlitba je najlepším spôsobom na premenenie vlastného srdca. Nemôžeme však očakávať, že nás oslobodí od námahy, od vnútornej práce, od reflexie, od hľadania východiska z danej situácie. Modlitba nám dáva múdrosť poznať, čo máme urobiť my sami a čo môžeme dostať od Boha ako jeho milosť. Konštatovanie „Modlím sa, nič sa však nemení“ môže vyjadrovať pokušenie hodiť za hlavu modlitbu aj rodičov. Neprestávajme sa modliť, ale

pýtajme sa pritom sami seba: Sú tieto aktivity zamerané na prelomenie vzniknutých bariér vo vzťahu k rodičom dostatočné?

Uzdravenie z emocionálneho chladu prichádza pomaly, vyžaduje dlhší čas a stojí neraz veľa námahy a obety. Keď sa tešíme z „prvého kroku“ na ceste k uzdraveniu, netreba nič umelo urýchľovať. Silný nátlak na seba a vlastnú emocionálnosť nielenže nepomáha v citovom uzdravovaní, ale niekedy priam blokuje všetky naše city. Keď si priznáme svoju emocionálnu suchotu, prosíme zároveň Boha o milosť pochopiť, že je našou biedou. V tejto biede a slabosti nám Boh prichádza na pomoc. Ježiš prišiel najprv k tým, ktorí sú *chorí...* a sú *hriešnici* (Mk 2,17). V opisanej situácii sa modlitba môže stať nielen prosbou o to, aby sa niečo zmenilo vo vzťahu voči rodičom, ale aj - a možno predovšetkým - aby sa niečo zmenilo vo vzťahu voči nám samým aj voči Bohu.

Chlad voči rodičom môže vyplývať aj z toho, že nevieme ešte prijímať spontánne, otvorene a štedro Božiu lásku. Nevieme dávať, pretože nevieme prijímať. Nevieme sa rozprávať s vlastnými rodičmi, pretože sme sa nenaucili rozprávať láskavo s Bohom ako s Otcom a Matkou. Objaviť Boha ako Otca a Matku (v jednej Osobe) nám pomôže pochopiť pozemských rodičov. A vtedy sa pocity ľútosti, hnevu a nelásky voči nim, ukryté niekde hlboko v nás, zázračným spôsobom premenia na porozumenie, milosrdenstvo a súcit. Keď pochopíme rodičov, nebudeme mať problémy prejavíť im, čo voči nim cítime.

Najprv treba odblokovat' srdce voči Bohu. Treba sa voči nemu otvárať. On je totiž „najteplejší“, dáva absolútny pocit bezpečia. Treba veriť, že pred jeho tvárou chlad srdca povolí, že skutočne bude ustupovať. Ak je však srdce človeka ako veľký kus ľadu, pretože „emocionálna zima“ trvala dlho, vtedy na roztopenie tohto ľadu treba dlhší čas. Ani najsilnejšie slnko neroztopí za deň ľadovú horu. Sám Pán Boh sa bude starať, aby sa naše srdce odblokovalo voči ľuďom, ak sa najprv otvoríme voči nemu. Rodičia budú potom prví, ktorým dáme svedectvo nielen našej lásky k nim, ale predovšetkým Božej lásky k nám samým. Veľkou pomocou pri riešení problému spomínaného v otázke by mohlo byť aj dobré duchovné vedenie.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Formácia

382 Keď som ti daroval knihu *Život Krista*, napísal som ti do nej toto venovanie: „Hľadaj Krista, nájdi Krista, miluj Krista.“ Sú to tri úplne jasné stupne. Snažil si sa dosiahnuť aspoň ten prvý?

383 Keď vidia na tebe slabosť - a si vodca -, nečuduj sa, že ich poslušnosť upadá.

384 Zmätok. Počul som, že si váhal nad správnosťou svojho rozhodnutia. A tak, aby si mi porozumel, píšem ti toto: „Diabol má veľmi škaredú tvár; no pretože je taký skúsený, vie o tom a neukazuje sa; nechce, aby sme videli jeho rohy. Nikdy neútočí priamo. Preto ako často prichádza preoblečený do ušľachtilosti, ba až duchovnosti!“

385 Pán hovorí: „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci.“ A svätý Pavol píše: „Neste si vzájomne bremená, a tak splníte Kristov zákon.“ K tomu nemám čo dodať.

386 Nezabúdaj, syn môj, že pre teba je na zemi len jediné zlo, ktorého sa musíš obávať a s Božou pomocou sa ho vyvarovať: hriech.

Josemaría Escrivá „Cesta“

VEDEL SI TO

Aby mládencov z jedného indiánskeho kmeňa uznali za dospelých, musia sa podrobiť obradnej skúške. Spochybova v tom, že dokážu žiť v prísnom osamotení.

Jeden z nich sa raz vybral do nádhernej doliny žiariacej zeleňou a kvetmi. Ako sa tak pozeral po vrchoch, ktoré zvierali údolie, upútal ho jeden strmý končiar, pokrytý snehom oslňujúcej belosti.

„Zdolať tento štít, to bude moja skúška, pomyslel si. Obliekol si košeľu z bizónnej kože, prehodil cez seba prikrývku a dal sa na výstup.

Keď vyšiel na vrch, videl pod sebou celý svet. So srdcom plným hrdosti blúdil pohľadom po bezhraničnom obzore. Zrazu začul pri nohách akýsi šuchot, pozrel sa tam a zbadal hada. Prv než sa stihol pohnúť, had prehovoril:

„Umieram,“ povedal. „Je mi tu hore strašná zima a nemám tu čo jesť. Prosím ťa, schovaj ma pod košeľu a znes ma do údolia.“

„Nie!“ povedal mladík. „Poznám ťa. Dobré viem, čo si zač. Si jedovatý štrkáč. Ak ťa vezmem, poštipíš ma a zabiješ.“

„Neboj sa,“ povedal had, „tebe to neurobím. Ak ma znesieš, neublížim ti.“

Mladík chvíľu odmietal, no had vedel presvedčať. Nakoniec ho mladík schoval pod košeľu a vzal ho so sebou. Keď zišli do údolia, jemne ho položil na zem. Had sa zrazu stočil, zaštrkal, vymrštil sa a chlapca poštipal.

„Sľúbil si mi...“ zakričal mladík.

„Vedel si, čo si riskoval, keď si ma vzal so sebou,“ povedal a odplazil sa.

Tento príbeh možno venovať každému, kto sa dá pokúšať drogami, alkoholom a prehnanou rýchlosťou na ceste.

„Vedel si, akému nebezpečenstvu sa vystavuješ, keď si ma vzal so sebou.“ To je to isté ako povedať:

„Pozde, milý drozde.“ Alebo: „Neskoro zajaca chytať za chvost, keď si ho nechytíš za uši.“

Bruno Ferrero „Vôňa ruže“

Obeta pokračuje

„Je dokonané... Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“ (Jn 19, 30; Lk 23, 46)

Aký stručný a svätý záver! Je to akoby hlásenie Otcovi a svätý oznam ľuďom pre celé budúce dejiny. Úloha je splnená. Poslanie ukončené. Ježišovo slovo je ako strohé slovo verného vojaka, ktorý vykonal zverenú úlohu. Prekladatelia stoja nad ním a váhajú, ako ho preložiť. Consummatum est... Je dokonané. Je zavŕšené, uskutočnené všetko. Sú to slová pre Otca, do ktorého rúk vracia Ježiš všetko. Smrť ako obeť. Život ako obeť.

Celý Ježišov život bol obeťou. Celý bol vernosťou a láskou. Celý bol krížom. Už nad jasfami v Betleheme mohlo byť napísané: „Incipit passio Domini nostri Jesu Christi...“ Začína sa utrpenie nášho Pána, Ježiša Krista. No jeho smrť na kríži je vrchol života obety. Ani jedna hodina jeho života na zemi nebola taká plná ako hodina smrti. Ježiš ju oddávna nazýval svojou hodinou.

Ježiš sa celý život obetoval a ostáva obetovaný aj ako oslávený. Aj po vzkriesení si uchoval rany na rukách, nohách i na boku. Tak sa zjavoval apoštolom. V Apokalypse sa o ňom hovorí ako o Baránkovi, ktorý je „ako zabitý“ (5, 6). Jeho obeť nie je dodnes zakončená. Stále sa obetuje a stále trpí vo svojom tajomnom tele, ktorým je Cirkev. A my pokračujeme v diele Ježišovho utrpenia. Ježiš v nás stále trpí. Denne sa hlásia noví Judáši, Kajfáši, Piláti. Noví ľudia preberajú staré úlohy. Tisíce ho zrádzajú. Milióny zbabelých si umývajú ruky.

Ďalšie milióny sa vysmieávajú a rozpaľujú si krv nenávisťou voči Kristovi. Koľkokrát sme sa dali aj my strhnúť k psychóze nenávisť. Koľkokrát sme si umývali ruky, mlčali nad nespravodlivosťou, nezastali sa ukrivdeného. Svoju vôľu jedných sa opierala o ustrašenosť druhých.

Veľký piatok sa stále opakuje a trvá v nás. Tisíce nespoľahlivcov dezertuje, keď je s Kristom zle. Predtým chodili s ním a boli možno nadšení. Jedli z chleba, ktorý on rozmnožil. Prijali uzdravenie z jeho rúk. Keď je zle, utekajú a nepriznávajú sa k nemu. Akoby ho ani nikdy neboli poznali.

Scény Kristovho utrpenia vidíme okolo seba. Nechýba ani zradca, ani sudcovia, ani kati. V živote vystupujú všetci - Judáši s bozkom, drábi s povrazmi, ochrancovia všeobecných záujmov so zákonmi, vojaci s bičmi, ba aj vedci s kriedou a skalpelmi v ruke. A na všetko ako na zábavu so záujmom hľadajú diváci.

Ježišovo utrpenie však pokračuje nielen zo strany nepriateľov a zlomyseľných. Pokračuje aj zo strany verných. Už po stáročia sú i pred našimi zrakmi tí, čo trpia s Ježišom, v ktorých on ďalej trpí. Ježišovo utrpenie pokračuje nielen v zlom, ale i v dobrom - v účasti veriacich na jeho láske k Otcovi a k ľuďom.

Ku komu patrí ja?

Svätý kríž

Svet je tajomstvo. Človek je tajomstvo. Život, čas, smrť, dobro, zlo, svedomie, budúcnosť - to všetko sú tajomstvá. Kríž vnáša do týchto tajomstiev svetlo. Vnáša do našej mysle, do nášho srdca a do nášho svedomia nádej, pretože vnáša do nášho života lásku. Takú úžasnú lásku! Treba sa do nej ponoriť, hoci aj bez slov.

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti, lebo si nás svojím svätým krížom vykúpil!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku